

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg vil godt takke for en hovedsagelig interessant og udmærket debat. For jeg synes selvfølgelig, der kom nogle interessante situationer. Man kan konstatere, at hr. Holger K. Nielsen og hr. Keld Albrechtsen fra SF og Enhedslisten nu er blevet så forelskede i EU, at vi skal have en stærkere EU-politik og derved skille os fra USA. Det har for så vidt været deres hovedbudskab, hvorimod Dansk Folkeparti, som også er imod EU, føler, at vi slet ikke skal have sådan en politik. Altså den ene EU-modstandergruppe vil have en stærkere EU-politik, og det andet modstanderparti vil have en svagere. Det sidste er jo mere logisk i forhold til det første i forhold til tidligere afstemninger. Men det er jo interessant.

Lad mig så gå til indholdet af det, hr. Holger K. Nielsen sagde. Han taler om de dybe uoverensstemmelser omkring international lov og orden og nævnte en række ting. Men der vil jeg jo godt gøre hr. Holger K. Nielsen opmærksom på, at de steder, vi er uenige, jo rent faktisk blev nævnt i både statsministerens og i min tale.

Vi skal ikke skjule, at der er uoverensstemmelser, som hr. Niels Helveg Petersen så rigtigt sagde. Det har der jo altid været. Det, der er det interessante i vores fællesskab og forhold, er, at vi så også har mekanismer til at få dem diskuteret igennem og få dem løst. F.eks. er der altså WTO med sin tvistbilæggelse. Det er et kæmpeskridt, frem for at man skal lave optrapning af handelskrige og blokader af hinandens varer. Det fortalte jeg jo også om i forbindelse med stålsagen, hvorledes vi rent faktisk håndterer den i EU-sammenhæng og vil fortsætte med at gøre det.

Amerikanerne har jo så noget imod os. De synes, vi laver handelshindringer. Vi har også tabt sager ved WTO. Når altså stålsagen ligger på den ene side, så ligger hormonsagen på den anden side. Og vi har tabt begge to. Jeg går ud fra, at amerikanerne taber stålsagen.

Så det vil sige, at der er uenigheder, og vi bruger tvistbilæggelsessystemet; nogle gange vinder vi, nogle gange taber vi, og nogle gange vinder de, nogle gange taber de. Det vigtigste er, at vi ikke får det trappet op, og at vi har dialogfora, som jeg også nævnte for hr. Holger K. Nielsen, en række steder, hvor EU og USA præcis taler sammen om en række spørgsmål, herunder miljøspørgsmål.

Men det betyder da også, at f.eks. omkring den Internationale straffedomstol har den danske regering sagt til amerikanerne, at vi synes,

de skulle skrive under; at der ligger en række elementer i straffedomstolen, som gør, at de betænkeligheder, amerikanerne har, og som man også kan have forståelse for, for så vidt efter vores opfattelse er opfanget i reglerne for straffedomstolen. Så det skal vi da ikke skjule. Det er en åben dialog med forskellige interesser og forskellige hensyn, hvor man så kan sige, det overordnede hensyn for os taler for, at der skal skrives under, og derfor har vi også den diskussion gående.

Det vigtigste er, at vi lytter til hinanden. Det så vi jo faktisk meget smukt i Monterrey, hvor EU først nåede frem til at sætte sin bistandsprocent op til 0,39 i gennemsnit fra 0,33, som altså giver 60 mia. kr. til ulandene i 2006.

Derefter kommer USA's bud så, som lyder på nogenlunde det samme beløb, og som betyder, at USA lægger 50 pct. oven i det, de hidtil har givet. Det betyder, at man går fra 0,10 pct. til 0,15 pct., alt for lavt, ingen tvivl om det, men det betyder trods alt, at i kraft af samspillet mellem EU og USA kommer der 120 mia. kr. ekstra ud. Det er da ikke en dyb uoverensstemmelse.

Det var noget af det, hr. Jeppe Kofod havde ret i. Det er, fordi vi jo har indset, at kampen også er en kamp mod verdensfattigdommen. Hr. Jeppe Kofod nævnte vandproblematikken, og det er jo rigtigt. Der er kolossalt mange mennesker, der dør af mangel på rent vand. Da jeg rejste derud – det kan være, jeg taler imod bedre vidende – men jeg husker tallene fra Nepal og Bangladesh for nogle år siden. Da skyldtes 25 pct. af dødsfaldene forurenede vand.

Så der en kamp dér, vi er fælles om, og som også er forudsætningen for, at man kan fastholde den alliance, som amerikanerne meget fornuftigt byggede op. I stedet for rask og hurtigt at slå igen efter den 11. september byggede man den globale alliance op.

Kl. 13.45

Men den har to sider, nemlig kampen mod terrorismen rets- og militærpolitisk set og så den langsigtede kamp mod fattigdommen. Der ser jeg så Monterrey og forhåbentlig også Johannesburg i det perspektiv, og der arbejder vi jo så med Global Deal. Global Deal er også blevet diskuteret her i dag, men det vigtige er jo, at hvis Global Deal skal blive en virkelig Global Deal med succes, skal EU og USA begge være med i den. At prøve at lave denne her opsplnitning og sige: Hvor er det vigtigt, at EU går alene, ja, det vil jo kun komme til at koste penge i forhold til,